

Sygn. akt *XVII AmE 51/23*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	St.sekr.sąd. Joanna Preizner – Offman

po rozpoznaniu 11 października 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **sp. z o.o. w G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 5 grudnia 2022 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od (...) sp. z o.o. w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych), z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt *XVII AmE 51/23*

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 grudnia 2022 r., znak: (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE, Pozwany), działając w oparciu o przepisy art. 56 ust. 2 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 48, 56 ust. 2h pkt 8, 56 ust. 6 i ust. 6a oraz art. 30 w związku z art. 43e ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2022 r., poz. 1385 ze zm.) (dalej p.e.) oraz art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r., poz. 2000 ze zm.) (dalej k.p.a.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego stroną był podmiot (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w miejscowości G.** (dalej Powód, Przedsiębiorca), w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że:

1. Przedsiębiorca nie dochował obowiązku określonego w art. 43e p.e. poprzez nieprzekazanie w terminie informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzenia działalności (stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości W., ul. (...), (...)-(...) S.), w terminie 7 dni od dnia zakończenia jej eksploatacji. Wykreślenie stacji paliw z przedmiotu i zakresu koncesji udzielonej Przedsiębiorcy decyzją z 29 listopada 2011 r. nr

(...) ze zm. nastąpiło decyzją z 27 czerwca 2019 r. nr (...), natomiast informacja o zmianie infrastruktury złożona została 22 września 2022 r.;

2. za działanie określone w pkt 1 wymierzył karę pieniężną w kwocie 10 000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych zero groszy);
3. Przedsiębiorca nie dochował obowiązku określonego w art. 43e p.e. poprzez nieprzekazanie w terminie informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzenia działalności (stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości K. (...), (...)-(...) K.), w terminie 7 dni od dnia zakończenia jej eksploatacji. Wykreślenie stacji paliw z przedmiotu i zakresu koncesji udzielonej Przedsiębiorcy decyzją z 29 listopada 2011 r.nr (...) ze zm. nastąpiło decyzją z 27 czerwca 2019 r. nr (...), natomiast informacja o zmianie infrastruktury złożona została 22 września 2022 r.;
4. za działanie określone w pkt 3 wymierzył karę pieniężną w kwocie 10 000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych zero groszy).

Odwołanie od niniejszej Decyzji złożył Powód. Zaskarżając Decyzję w całości wniósł o jej uchylenie, ewentualnie zmianę w części, co do pkt 2 i 4 i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 6a p.e. oraz zasądzenie od Prezesa URE na rzecz Powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaskarżonej Decyzji Powód zarzucił:

1. naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 48 p.e. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i wymierzenie przez Prezesa URE kary pieniężnej z tytułu nieprzekazania w terminie informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzenia działalności w zakresie stacji paliw zlokalizowanych w miejscowościach W. i K., w terminie 7 dni od dnia zakończenia ich eksploatacji, podczas gdy naruszony- zdaniem Prezesa URE- obowiązek Powód w rzeczywistości zrealizował, dokonując zgłoszenia sprzedaży stacji paliw,

a z ostrożności procesowej,

2. naruszenie art. 56 ust. 6a p.e. poprzez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie faktu, iż Powód informując Prezesa URE o sprzedaży stacji paliw oraz wobec złożenia informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych przez nabywcę obu stacji w ramach posiadanej koncesji, nie spowodował żadnej szkody dla interesu publicznego lub prywatnego, a co za tym idzie stopień szkodliwości czynu był znikomy, co pozwala na ewentualne odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej,

3. naruszenie art. 56 ust. 6 p.e. poprzez jego niezastosowanie i dokonanie dowolnej oceny stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz dotychczasowego zachowania Powoda i jego możliwości finansowych, a tym samym wymierzenie niesłusznie kary pieniężnej.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną decyzją Prezesa URE z 29 listopada 2011 r. nr (...) ze zmianami, na okres od 29 listopada 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. (dowód: decyzje koncesyjne k. 2- 23 akt adm.)

W dniu 10 lipca 2017 r. Powód złożył do Urzędu Regulacji energetyki informację o rodzajach i lokalizacjach infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzenia działalności, zgłaszając rozpoczęcie eksploatacji m.in. stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości W., ul. (...), (...)-(...) S. oraz stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości K. (...), (...)-(...) K. (dowód: informacja o rodzajach i lokalizacjach infrastruktury paliw ciekłych k. 24 akt adm.).

Powód sprzedał obydwie stacje 5 czerwca 2019 r. (dowód: pismo Powoda z 22 września 2022 r. k. 34- 35 akt adm.).

W związku z powyższym, 7 czerwca 2019 r. Powód wystąpił do Prezesa URE o zmianę koncesji poprzez wykreślenie stacji zlokalizowanych w miejscowości W. oraz w miejscowości K. (dowód: pismo Powoda z 22 września 2022 r. k. 34-35 akt adm., decyzja zmieniająca decyzję koncesyjną k.17 akt adm.).

Decyzją z 27 czerwca 2019 r. nr (...) Prezes URE wykreślił ww. stacje z przedmiotu i zakresu koncesji posiadanej przez Powoda (dowód: decyzja zmieniająca decyzję koncesyjną k. 14- 18 akt adm.).

Jednakże Powód nie zgłosił Prezesowi URE informacji o trwałym zaprzestaniu eksploatacji infrastruktury danych stacji paliw (okoliczności niesporne).

W toku kolejnego postępowania o zmianę koncesji z urzędu (nr (...)), wszczętego 29 czerwca 2022 r. na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1520), Prezes URE powziął informację o niedochowaniu przez Powoda obowiązku określonego w art. 43e p.e., tj. nieprzekazania w terminie informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności w zakresie dwóch stacji paliw ciekłych: w miejscowości W., ul. (...), (...)-(...) S. oraz w miejscowości K. (...), (...)-(...) K. w terminie 7 dni od dnia - zakończenia ich eksploatacji.

W związku z powyższym, pismem z 8 września 2022 r. zawiadomiono Powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej za dwukrotne nieprzekazanie w terminie informacji, o której mowa w art. 43e p.e. i wezwano go do przedstawienia wszelkich informacji i wyjaśnień związanych z tą sprawą w terminie 14 dni od otrzymania zawiadomienia (dowód: zawiadomienie o wszczęciu postępowania k. 32- 33 akt adm.).

W dniu 22 września 2022 r. Powód złożył brakującą informację o rodzajach i lokalizacjach infrastruktury paliw ciekłych, której zakończył eksploatację (dowód: pismo przewodnie z załącznikami w postaci informacji o rodzajach i lokalizacjach infrastruktury paliw ciekłych k. 25- 31 akt adm.).

Pismem, które wpłynęło do Urzędu 26 września 2022 r., Powód przedstawił następujące wyjaśnienia żądane od niego w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego: „W dniu 05.06.2019 r. zostały sprzedane stacje paliw zlokalizowane w miejscowościach W., ul. (...),(...)-(...) S., K. (...), (...)-(...) K.. Dnia 07.06.2021 (...) powiadomiłem URE z siedzibą w P. o tym zdarzeniu, przesyłając kserokopię aktów notarialnych, celem wykreślenia tych Stacji Paliw z koncesji nr (...). Nowy nabywca po zakupie wystąpił o rozszerzenie koncesji o nowo nabyte stacje oraz zgłosił infrastrukturę od URE, tym samym nie pomyślałem, że skoro nowy nabywca zgłasza infrastrukturę to automatycznie moje zgłoszenie zostaje wykreślone. Koncesję na OPC posiadam od listopada 2011 roku i zawsze dotrzymywałem terminów spraw związanych z koncesją. Przekroczenie tego terminu nie spowodowało skutków ubocznych w środowisku, ponieważ w/w stacje nadal działają z niezbędnymi zgłoszeniami i legalizacjami, nie działałem też z premedytacją ponieważ do czasu nadesłania pisma o nr (...) żyłem ze świadomością, iż dokonałem wszystkich niezbędnych formalności związanych ze sprzedażą tych stacji. Kara za to uchybienie jest niezwykle dotkliwa a obecna sytuacja na rynku: najpierw pandemia teraz tocząca się wojna na Ukrainie, wysokie ceny paliw, energii elektrycznej powoduje, że prowadzenie działalności nie jest prosta sprawą. Kara może spowodować duże problemy finansowe, zwłaszcza, że stacja która obecnie posiadam położona jest na terenach typowo rolniczych. W związku z tym dochody w okresie jesienno zimowym spadają do zera.” (dowód: pismo Powoda z 22 września 2022 r. k. 34- 35 akt adm.).

Pismem z 4 listopada 2022 r. zawiadomiono Powoda o zakończeniu postępowania administracyjnego oraz o możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, o możliwości złożenia ewentualnych uwag i wyjaśnień w terminie 7 dni od otrzymania zawiadomienia (dowód: zawiadomienie k. 36 akt adm.).

Prezes URE wydał zaskarżoną Decyzję 5 grudnia 2022 r. (dowód: Decyzja k. 38- 44 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów, które nie były podważane przez żadną ze stron, a Sąd także nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności, jak też w oparciu o niekwestionowane twierdzenia stron.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 43e ust. 1 p.e. przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność polegającą na wytwarzaniu paliw ciekłych, magazynowaniu lub przeładunku paliw ciekłych, przesyłaniu lub dystrybucji paliw ciekłych, obrocie paliwami ciekłymi, w tym obrocie nimi z zagranicą, a także podmiot przywożący, przekazują do Prezesa URE informacje o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności w terminie 7 dni od dnia rozpoczęcia eksploatacji infrastruktury lub trwałego zaprzestania eksploatacji tej infrastruktury. Przy czym w myśl art. 3 pkt 10d p.e. przez infrastrukturę paliw ciekłych należy rozumieć instalację wytwarzania, magazynowania i przeładunku paliw ciekłych, rurociąg przesyłowy lub dystrybucyjny paliw ciekłych, stację paliw ciekłych, a także środek transportu paliw ciekłych.

Powyższy przepis statuuje zatem obowiązek zgłoszenia informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych, którą koncesjonariusz rozpoczął eksploatować lub której zaprzestał eksploatację, w terminie 7 dni od rozpoczęcia eksploatacji lub zaprzestania eksploatacji, zaś realizacja tego obowiązku odbywa się poprzez przedstawienie potrzebnych informacji na służącym do tego formularzu ustalonym w drodze stosownego rozporządzenia na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 43e ust. 2 p.e. Zgodnie z treścią tego artykułu minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, wzór informacji, o których mowa w ust. 1, kierując się koniecznością ujednoczenia formy i sposobu ich przekazywania. Wymieniony tu wzór stanowi załącznik do rozporządzenia ministra energii z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie wzoru informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności (Dz.U. z 2019 r. poz. 974).

Tym samym wykonanie powyższego obowiązku następuje w momencie przedłożenia organowi dedykowanej temu celowi informacji w odpowiedniej formie i kształcie. Pomimo zaś bezspornego zaprzestania przez Powoda eksploatacji infrastruktury stacji zlokalizowanej w miejscowości W. i w miejscowości K. w związku z ich sprzedażą, Powód informacji w tym przedmiocie nie złożył w terminie, zgodnie z wytycznymi ww. rozporządzenia.

Obowiązek wynikający z art. 43e ust. 1 p.e. nie mógł zostać uznany za spełniony w związku ze złożeniem przez Powoda wniosku o zmianę koncesji, w którym Powód wnosił o wykreślenie stacji zlokalizowanej w miejscowości W. i w miejscowości K.. Wniosek ten nie był bowiem zgłoszeniem stanu aktywności infrastruktury w oparciu o określony na tą okoliczność formularz, miał jedynie doprowadzić do zmiany zakresu koncesji. W konsekwencji Powód za pomocą tego wniosku uczynił zadość wyłącznie warunkowi 2.3.2 koncesji stanowiącemu, iż Koncesjonariusz jest obowiązany, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia zaistnienia innych – niż wskazane w pkt 2.3.1 - istotnych zmian dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją (w szczególności odnoszących się do rozszerzenia bądź ograniczenia zakresu tej działalności, danych osób uprawnionych lub wchodzących w skład organu uprawnionego do reprezentowania Koncesjonariusza), zawiadomić pisemnie Prezesa URE o tych zmianach, przedkładając jednocześnie- w przypadku kiedy zmiana ta powoduje potrzebę zmiany zapisów niniejszej koncesji – wniosek o jej zmianę.

Skoro obowiązek informacyjny z art. 43d ust. 1 p.e., jako obowiązek odrębny i niezależny od przedstawienia organowi niezbędnych danych na potrzeby uzyskania zmiany koncesji, nie został zrealizowany, toteż zastosowanie znalazł art. 56 ust. 1 pkt 48 p.e.

Natomiast z treści art. 56 ust. 1 pkt 48 p.e. wynika, że karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie informacji, lub przekazuje nieprawdziwe informacje, o których mowa w art. 43e. Wysokość tej kary, zgodnie z art. 56 ust. 2h pkt 8 p.e., wynosi

10 000 zł oddzielnie dla każdego rodzaju i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych.

Odpowiedzialność wynikająca z art. 56 ust. 1 p.e. ma charakter obiektywny, co oznacza, że jest niezależna od subiektywnego elementu jakim jest wina przedsiębiorcy. Dla możliwości zastosowania sankcji pieniężnej, o której mowa w przepisie, istotne jest zatem jedynie istnienie obowiązku prawnego zabezpieczonego sankcją pieniężną oraz stwierdzenie samego faktu jego naruszenia przez podmiot zobowiązany. Samo naruszenie normy sankcjonowanej uzasadnia natomiast postawienie zarzutu niezachowania należytej ostrożności wymaganej w stosunkach danego rodzaju (por. wyrok SN z 1 czerwca 2010 r., III SK 5/10; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 stycznia 2006 r., sygn. akt SK 52/04; Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego -A nr 2006/1/6). Charakterystyczne dla tego typu odpowiedzialności jest jej „oderwane od konieczności stwierdzenia winy i innych okoliczności sprawy, wystarczy jedynie ustalenie samego faktu naruszenia prawa lub wymogów decyzji administracyjnej” (TK sygn. P 64/07). Przypisanie odpowiedzialności sprowadza się zatem do ustalenia, czy określone zdarzenie wyczerpuje znamiona ustawowe i pozostaje w związku przyczynowym z zachowaniem konkretnego podmiotu.

Zgodnie z art. 56 ust. 6a p.e. Prezes URE może jednak odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Obydwie przesłanki muszą więc wystąpić łącznie.

Ustawa prawo energetyczne nie sprecyzowała w jaki sposób należy oceniać stopień szkodliwości czynu, jednak uczyniło to orzecznictwo sądowe. I tak Sąd Najwyższy w wyroku z 15 października 2014 r., w sprawie III SK 47/13 uznał, że przy ocenie szkodliwości czynu zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji jego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a prawa energetycznego instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w art. 56 prawa energetycznego.

Konieczne jest więc odwołanie się do art. 115 § 2 kodeksu karnego, który zawiera zamknięty katalog kryteriów oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu i który nakazuje przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu brać pod uwagę:

- 1) rodzaj i charakter naruszonego dobra,
- 2) rozmiary wyrządzonej szkody,
- 3) sposób i okoliczności popełnienia czynu,
- 4) wagę naruszonych obowiązków,
- 5) postać zamiaru,
- 6) motywację sprawcy,
- 7) rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

W tym kontekście należy wskazać, iż działalność obrotu paliwami ciekłymi ze względu na jej doniosłe znaczenie ma regulowany charakter a przez to musi być prowadzona w sposób kontrolowany przez państwo. Natomiast weryfikacji tej działalności dokonuje się w oparciu o pozyskiwane na temat jej wykonywania informacje. Z kolei dane przekazywane przez koncesjonariuszy stanowią podstawowe źródło bieżących informacji o ich funkcjonowaniu na rynku paliw ciekłych, pozwalając w konsekwencji na zbadanie zgodności prowadzonej przez nich działalności z prawem, uprawnieniami wynikającymi z posiadanej koncesji i niezwłoczne reagowanie w przypadku wykrycia nieprawidłowości. Dlatego udzielanie przez koncesjonariuszy Prezesowi URE wiarygodnej, aktualnej i pełnej informacji na temat prowadzonej przez nich działalności jest niezwykle istotne. Niedochowanie obowiązku informacyjnego ma zatem negatywne skutki dla jawności oraz sprawdzalności prowadzonej działalności.

W tym miejscu zaznaczyć trzeba, że zasadniczym celem zmian legislacyjnych wprowadzonych ustawą z dnia 22.07.2016 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2016 r., poz. 1165), którą dodano art. 43e p.e., było systemowe uporządkowanie funkcjonowania rynku paliw ciekłych w Polsce, w tym także zwiększenie dostępności informacji o podmiotach działających na tym rynku. Istotne jest w tym zakresie, że nieprzekazane przez Powoda informacje o zakończeniu eksploatacji infrastruktury miały zostać ujawnione w wykazie infrastruktury paliw ciekłych, który jest ogólnodostępny na stronie URE, zatem mogą z niego korzystać osoby postronne, w tym kontrahenci, czy nawet konsumenci. Zaniechanie Powoda skutkowało zatem nie wykreśleniem przypisanej Powodowi dotychczas infrastruktury z rzeczowego wykazu.

Wprawdzie jak podał Powód, nowy nabywca stacji dokonał zgłoszenia stosownej informacji na temat rozpoczęcia wykorzystywania przez niego danej infrastruktury, tym niemniej wywołało to stan, iż infrastruktura ta była błędnie przypisana w wykazie infrastruktury paliw ciekłych obydwóm podmiotom- dotychczasowemu i nowemu nabywcy. Podkreślenia wymaga, że stan taki trwał ponad 3 lata i gdyby nie interwencja Pozwanego trwałby nadal, a niezgłoszenie zakończenia eksploatacji dotyczyło 2 stacji paliw.

Natomiast Powód powinien udzielać niezbędnych informacji organowi, realizując obowiązek ustawowy z należytą starannością wymaganą od podmiotu koncesjonowanego. Wskazywane przez Powoda zgłoszenie organowi sprzedaży stacji nie świadczy zaś o przejawianiu owej staranności, gdyż było dokonane na potrzeby zmiany koncesji. Powód nie udzielił odrębnej informacji wymaganej w trybie art. 43e ust. 1 p.e. w sprecyzowanej oznaczonym rozporządzeniem formie.

Uwzględniając powyższe nie można stwierdzić, że stopień szkodliwości czynów Powoda był znikomy.

Wprawdzie Powód ostatecznie zrealizował obowiązek, bo przekazał informacje o nieeksploatowanej infrastrukturze obydwóch stacji paliw, ale 3 lata po terminie oraz co istotne – dopiero po wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej za niezłożenie przedmiotowych informacji. We wspomnianym okresie Prezes URE nie mógł realizować w sposób właściwy swoich funkcji kontrolnych i dokonać weryfikacji wpisu w wykazie infrastruktury paliw ciekłych, co wyklucza, według Sądu, możliwość odstąpienia od wymierzenia kary w tych przypadkach i wymaga jej wymierzenia w wysokości określonej w art. 56 ust. 2 h pkt 8 p.e.

W tym miejscu, w kontekście nieodstąpienia przez Prezesa URE od wymierzenia Powodowi kary należy też zauważyć, iż art. 56 ust. 6a p.e. ma charakter fakultatywny, zatem odstąpienie od wymierzenia kary nie tylko zależy od spełnienia przesłanki o charakterze ocennym, w postaci znikomej szkodliwości czynu, ale zależy od uznania organu, które wszakże nie może być dowolne i wynikać musi z merytorycznych przesłanek, ale z pewnością nie stanowi ono obowiązku organu do zastosowania powołanej regulacji w każdych warunkach (podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 24 sierpnia 2012 roku, sygn. akt VI ACa 389/12).

W tym zakresie Sąd Okręgowy w Warszawie podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, że „art. 56 ust. 6a p.e. należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasady równowagi i podziału władzy. W ocenie Sądu Najwyższego [...] Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dysponuje więc pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary. [...] Organ regulacyjny, z uwagi na posiadaną wyspecjalizowaną kadre, unikalną pamięć instytucjonalną oraz bezpośrednią styczność z realiami rynkowymi, jest co do zasady lepiej przygotowany niż sędzia do oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu przedsiębiorcy z punktu widzenia standardów obowiązujących na rynku regulowanym. Interpretacja przepisów prawnych należy do istoty władzy wykonawczej, która jak wskazuje sama jej nazwa, odpowiada za egzekwowanie prawa. Jeżeli określony sposób interpretacji przepisu ma racjonalne uzasadnienie i jest ugruntowany w praktyce organu, sąd nie powinien zastępować go własną interpretacją. Interwencja sądu w treść decyzji organu regulacyjnego powinna następować dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności: opiera się na arbitralnych przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych

informacji.” (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, Legalis nr 2294222).

Tymczasem, według Sądu, decyzja organu regulacyjnego w zakresie nieodstąpienia od wymierzenia kary nie nosi znamion dowolności, zawiera poprawne uzasadnienie, jest wyrazem logicznego i prawidłowego stanowiska organu, a zatem Sąd nie powinien w nią ingerować, a przy tym nie widzi podstaw i zasadności jej zmiany, zgadzając się z organem.

Odnośnie wysokości kary za niewykonanie obowiązku z art. 43e ust. 1 p.e. należy podkreślić, że została ona ściśle określona w art. 56 ust. 2 h pkt 8 p.e., a wynosi ona 10.000 zł oddzielnie dla każdego rodzaju i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych.

W przypadku zatem kary szytywnej nie było możliwości jej miarkowania, tak więc Prezes URE prawidłowo wymierzył kary w kwocie ustawowych 10 000 zł za każdą niezgłoszoną organowi terminowo stację, której eksploatacja zaprzestał Powód.

W tej sytuacji zarzut Powoda oparty na art. 56 ust. 6 p.e. wskazującym dyrektywy wymiaru kary nie miał racji bytu ze względu na brak możliwości ustalenia kary w innej wysokości.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez Powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na nieuwzględnienie odwołania, Powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz Pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 265).

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Zarządzenie: (...)

Sędzia SO Anna Maria Kowalik